

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Mgr. B. S., za účasti:** Wadia, IČ: 250 48 422, se sídlem Praha 1, Lannova 2113/2a, (dříve Zahradní čtvrť a.s., IČ: 250 67 770, se sídlem Praha 5, Neumannova 1449/2), proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2014, č. j. MHMP-166537/2014/ODA-04/Go,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podáním žaloby dne 9. 5. 2014 domáhala u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, ze dne 6. 2. 2014, č. j. MHMP-166537/2014/ODA-04/Go, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a společnosti Zahradní čtvrť a.s. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí, ze dne 29. 1. 2013, č. j. 022771/10/OVDŽP/M1, jako nedůvodné.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 16 ze dne 29. 1. 2013 byla žalobkyni uložena povinnost podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odstranit pevnou překážku – sklopný anti parkovací sloupek na pozemku parc. č. X k. ú. X, na níž se nalézají veřejně přístupná účelová komunikace Pickova v Praze 16. Současně podle § 79 odst. 5 správního řádu byla uložena povinnost uhradit náklad řízení ve výši 1.000 Kč.

Na základě kontroly dne 22. 10. 2010 bylo správním orgánem prvního stupně zjištěno nepovolené umístění anti parkovacího sloupku na zmíněném pozemku. Ve věci bylo zahájeno správní řízení s účastníky řízení o odstranění anti parkovacího sloupku.

Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, č. j. MHMP-166537/2014/ODA-04/Go, zamítnul odvolání žalobkyně a společnosti Zahradní čtvrť a.s. proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 jako nedůvodné. V odůvodnění mj. odkázal na kolaudační rozhodnutí vydané Úřadem městské části Praha 16, jako speciálního stavebního úřadu, dne 17. 12. 2007, č. j. 018550/07/OVDŽP/M1, kterým bylo povoleno užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci bytového souboru Zahradní čtvrť – Nad Královnou, Praha 5, k. ú. X Praha, a parkovací stání na komunikaci č. parc. X v k. ú. X, a že z tohoto kolaudačního rozhodnutí lze dovodit, že se v rámci budované stavby jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace (nově kolaudační souhlas dle § 122 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon).

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že se jedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí.

Žalobkyně namítala, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě kolaudačního rozhodnutí, které je v rozhodné části nicotné, a že rozhodnutí spočívá na nesprávném výkladu zákona.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 6. 2014 navrhnul žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, ze dne 6. 2. 2014, č. j. MHMP-166537/2014/ODA-04/Go. Uvedl, že správní orgán prvního stupně jako speciální stavební úřad kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 12. 2007, č. j. 018550/07/OVDŽP/M1, povolil užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru Zahradní čtvrť – Nad Královnou, Praha 5, k. ú. X, a parkovací stání na komunikaci parc. č. X v katastrálním území X. Anti parkovací sloupky na parkovacích stáních nebyly umístěny a nebyly ani zakresleny v dokumentaci skutečného provedení, v opačném případě by nebylo kolaudační rozhodnutí vydáno.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 25. 5. 2017, při němž účastníci setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 zákona o pozemních komunikacích, ve znění platném do 30. 12. 2015,
(1) *Účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.*
(2) *Účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, čj. 6 As 213/2015-14, souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost). Znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Oba uvedené znaky musí být naplněny, aby bylo možno na soukromém pozemku deklarovat veřejnou cestu, avšak zkoumat je třeba každý z nich zvlášť.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 As 32/2012-42:
I. V řízení o určení, zda je určitý pozemek (cesta) veřejně přístupnou účelovou komunikací, či nikoli (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), je třeba v prvé řadě zkoumat, existuje-li zde vůbec dopravní cesta ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného zákona, která je užívána v režimu obecného užívání (§ 19 uvedeného zákona).
II. Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Nejde-li o cestu obecně užívanou, nemůže jít ani o pozemní komunikaci. Úprava užívání takové cesty proto musí být řešena nikoli prostřednictvím institutů veřejného práva (deklarace veřejně přístupné účelové komunikace), ale práva soukromého.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, musí představovat v terénu určitý koridor, který je jednoznačně identifikovatelný co do rozlišitelnosti v okolním prostoru, přičemž tento koridor musí jevit známky toho, že je užíván jako dopravní cesta. V inkriminované věci se jedná o pozemek parc. č. X k. ú. X, jedná se tedy o pozemek jednoznačně identifikovatelný.

Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, ve znění platném do 30. 12. 2015, pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. listopadu 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128:

I. Ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, které svěřuje příslušnému silničnímu správnímu úřadu pravomoc nařídit odstranění pevné překážky z pozemní komunikace, se vztahuje i na veřejně přístupné účelové komunikace.

II. Řízení o odstranění pevné překážky z veřejné pozemní komunikace lze zahájit i na návrh osoby, která tuto komunikaci pravidelně užívá z naléhavé komunikační potřeby, tedy zejména pokud daná komunikace zajišťuje přístup k nemovitostem vlastněným či užívaným touto osobou nebo podmiňuje určitý způsob využívání těchto nemovitostí.

III. Působnost obecního úřadu jakožto silničního správního úřadu "ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací" dle § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích v sobě zahrnuje i pravomoc tohoto silničního správního úřadu v pochybnostech posoudit, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, či o neveřejnou účelovou komunikaci umístěnou v uzavřeném prostoru či objektu (§ 7 odst. 2 téhož zákona). Vystane-li otázka charakteru účelové komunikace v řízení o návrhu na odstranění pevné překážky z této komunikace, posoudí ji silniční správní úřad jako otázku předběžnou a v závislosti na tom o návrhu meritorně rozhodne. Ani případný závěr silničního správního úřadu o tom, že jde o neveřejnou účelovou komunikaci, nezabývá silniční správní úřad pravomoci, a tudíž ani povinnosti vydat rozhodnutí ve věci samé, jež může být předmětem dalšího přezkumu.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2009, sp. zn. 22 Cdo 1601/2006:

I. Účelovou komunikací je pozemní komunikace, která splňuje znaky uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a to i v případě, že o charakteru této komunikace nebylo vydáno správní rozhodnutí. Veřejnou cestou - účelovou komunikací se pozemek v soukromém vlastnictví stává věnováním. Je-li cesta věnována obecnému užívání, nemůže mu být odňata soukromou dispozicí vlastníkovou. Není rozhodné, jak je pozemek, na kterém se nachází účelová komunikace evidován v katastru nemovitostí.

II. Pokud vlastník nerespektuje oprávnění ostatních uživatelů komunikace a svémocným přehrazením komunikace jejich užívání brání, jeví se účinnou cestou k nápravě využití ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, tedy vydání rozhodnutí, jímž silniční úřad nařídí odstranění pevných překážek z této komunikace.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, kterému předcházelo v rozsahu námitek, které byly uplatněny v žalobě, ve světle citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Především shledal napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy přezkoumatelným, neboť v rozhodnutí je dostatečně srozumitelným způsobem vysvětlen důvod, pro který byla žalobkyně vyzvána k odstranění pevné překážky – sklopného anti parkovacího sloupku na pozemku parc. č. X k. ú. X, z důvodu, že se na něm nalézá veřejně přístupná účelová komunikace Pickova v Praze 16. Tento závěr se týká rovněž způsobu vypořádání s odvolacími námitkami. Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci.

V inkriminované věci je tedy nesporné, že předmětný pozemek parc. č. X v k. ú. X, byl schválen k užívání po dokončení stavby – komunikace pro bytové domy a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru Zahradní čtvrť – Nad Královnou, Praha 5, k. ú. X, a parkovací stání na komunikaci parc. č. X v katastrálním území X, tedy jako komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Pokud jde o žalobní výhrady vůči tomu, zda tak měl být nebo neměl být kolaudován, v současném řízení, soud je řešit nemůže z jednoduchého důvodu: kolaudační rozhodnutí vydal Úřad městské části Praha 16 jako speciální stavební

úřad dne 17. 12. 2007, č. j. 018550/07/OVDŽP/M1, přičemž rozhodnutí o kolaudaci je rozhodnutím, proti němuž lze samostatně brojít žalobou ve správním soudnictví. Pokud tedy adresáti tohoto rozhodnutí, zejména společnost Zahradní čtvrť, a.s. jako stavebník, jakož i žalobkyně, by v době, kdy bylo vydáno, měla výhrady proti tomuto rozhodnutí z hlediska správnosti nebo zákonnosti, tak proti tomu měly brojít žalobou ve správním soudnictví. Nestalo-li se tak, pak nelze přezkum tohoto rozhodnutí provést v řízení o žalobě proti jinému rozhodnutí orgánu veřejné správy, a to právě s ohledem na skutečnost, že citované kolaudační rozhodnutí je samostatně žalovatelné ve správním soudnictví.

Městský soud v Praze má tedy za to, že v inkriminované věci je nesporné, že předmětný pozemek parc. č. X v k. ú. X, který je komunikací, plně podléhá režimu zákona o pozemních komunikacích. Veškerý provoz v tom nejširším slova smyslu na něm je tedy ovládán, popř. omezován ustanoveními tohoto zákona. Potom ovšem nezbývá než se ztotožnit se závěrem, k němuž dospěl jak Magistrát hl. m. Prahy, tak správní orgán prvního stupně, že na takovém pozemku nelze bez povolení příslušného správního orgánu umísťovat pevné překážky, a současně pokud taková pevná překážka byla umístěna na takové komunikaci bez povolení, pak je vlastník této komunikace povinen na základě rozhodnutí příslušného správního orgánu tuto překážku odstranit.

Jedná se o obecné pravidlo, které bez výjimky zatěžuje všechny vlastníky pozemků, které mají povahu pozemních komunikací, právě ve smyslu zákona o pozemních komunikacích.

Obiter dictum soud považuje za nezbytné poukázat na to, že vlastník takovéto účelové komunikace má ve svých rukou právní nástroj, kterým může svou situaci vyřešit, tedy může zařídit, aby ve svém právu užívat komunikaci ve svém vlastnictví ke specifickému účelu, pro kterou si ji pořídil - v inkriminované věci k parkování - nebyl nijak omezován nebo rušen. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích: *„Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.“* Citované ustanovení tedy umožňuje příslušnému správnímu úřadu silničnímu na žádost vlastníka účelové komunikace upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci. Je tedy zřejmé, že platné právo nabízí vlastníkovu účelové komunikace možnost, jak výkon svého práva s právem chráněných zájmů legálně a legitimně ošetřit. Vlastník pozemní komunikace nemusí tedy sahat k prostředkům mimoprávním, jakým nepochybně je umístění pevné překážky na pozemní komunikaci bez příslušného povolení. Za tohoto stavu věci Magistrát hl. m. Prahy, resp. správní orgán prvního stupně podle názoru soudu rozhodly v souladu se zákonem a jejich rozhodnutí nevykazuje takové vady, pro něž by bylo namístě je rušit.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Podle Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: J. V.